

головною рушійною силою як внутрішньої, так і зовнішньої політики. Змінюються, перевтілюються в цивілізованіші форми і методи їх захисту і втілення в життя. Тому дії влади, її стратегічне рішення, різного роду програми мають оцінюватися не на основі емоцій і суб'єктивних вподобань, а суворо вивірятися з погляду їх відповідності національним економічним інтересам.

## **БОРОТЬБА ЗІ ЗЛОЧИНАМИ У СФЕРІ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ**

Курсант 3-го курсу **Кобзей В.В.**

Науковий керівник: викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування, кандидат юридичних наук **Марков М. М.**

Торгівля жінками та дітьми набула на початку ХХ століття таких розмірів і розповсюдження, що міжнародна громадськість повинна була звернути особливу увагу на створення спеціальної міжнародно-правової бази для регулювання таких суспільних відносин, щоб упорядкувати організацію боротьби з цим злом, спрямованим проти людства.

У 1899 році в Лондоні відбувся Міжнародний конгрес з питань боротьби з торгівлею жінками, пов'язаною з проституцією. Конгрес звернувся до всіх держав із закликом укласти багатосторонні угоди, створити відповідні національні комітети для розв'язання цієї проблеми. У 1902 р. за ініціативою уряду Франції було скликано міжнародну конференцію, в роботі якої взяли участь 16 держав. Вона вперше виробила низку конкретних заходів щодо боротьби з торгівлею жінками. Згідно з домовленістю, кожна держава повинна була створити центральний орган для збору і систематизації усіх по-відомлень про факти схиляння жінок і дівчат на шлях розпусти. У документах конференції було наголошено, що країни мають вжити заходів по виявленню осіб, які займаються торгівлею жінками.

Ці положення також були закріплені в Міжнародному договорі по боротьбі з торгівлею білими рабіннями, який було підписано та ратифіковано 18 травня 1904 р. А Міжнародна конвенція по боротьбі з торгівлею білими рабіннями була ухвалена 4 травня 1910 р. Держави, які підтримали Конвенцію, зобов'язалися встановити кримінальну відповідальність за торгівлю жінками й дівчатами, і навіть у тих випадках, коли окремі дії, що входили до складу злочину, були вчинені на території різних країн. Підсумовуючи викладене, можна дійти такого висновку: існування міжнародно-правових актів про заборону торгівлі жінками та дітьми є свідченням того, що сучасне міжнародне право містить заборонні норми щодо торгівлі людьми, незалежно від мети такої діяльності. Ми вважаємо за доцільне проведення імплементації основних положень розглянутих нами міжнародно-правових документів у національне законодавство України.

У цьому контексті слід додати, що ще донедавна в кримінальному законодавстві України були відсутні норми, які безпосередньо передбачали відповідальність за такі суспільно небезпечні діяння. Окремі діяння вже регламентовані національним законодавством, наприклад, Законом України від 24 березня 1998 р. Кримінальний кодекс України доповнений статтею 1241 "Торгівля людьми".

Необхідно також підкреслити, що в перехідний період, який переживає наша країна, торгівля живим (білим) товаром значною мірою активізувалася, набула значних розмірів і розповсюдження особливо з боку організованих злочинних формувань, які мають у такій діяльності транснаціональну спрямованість. Згідно з даними Міжнародної організації з міграції, Україну за кілька останніх років покинуло понад чотириста тисяч жінок віком до 30 років. А за свідченням консульства України в Греції, тільки в Афінах і Салоніках близько трьох тисяч молодих українок залучені до легальної, напівлегальної та нелегальної проституції, а у Туреччині близько шести тисяч.

Як вважають спеціалісти Інтерполу, щорічно у світі близько одного мільйона дітей викрадають, продають чи іншим чином залучають до сексуального бізнесу, прибуток від якого оцінюється в кілька мільярдів доларів. Безумовно, такі

масштаби злочинності свідчать про грандіозну, добре організовану транснаціональну мережу сексу та порноіндустрії.

На мою думку проституція в Україні, на жаль, має всі умови для подальшого підпільного розвитку і тенденції зробити її певною мірою підконтрольною з боку держави. А тому, на нашу думку, безпечнішою для оточуючих. Аби запобігти цим явищам, необхідно, перш за все, прийняти Закон України "Про проституцію" і легалізувати її за всіма правилами, які діють у деяких цивілізованих країнах. Реалізація такого підходу, на нашу думку, надасть можливість державі не тільки "упорядкувати" це явище, але й отримати додатковий прибуток. Це певною мірою допоможе запобігти процесу нелегальної міграції жінок, які бажать працювати за кордоном у будинках розпусти.

Отже, суспільство повинно визнати існування такого явища і вести боротьбу не стільки з ним, а насамперед з тим, щоб воно не стало об'єктом корисної злочинної діяльності деяких третіх осіб, особливо організованих злочинних угруповань. Ми також вважаємо за доцільне розробити та прийняти спеціальну міжнародну Конвенцію про боротьбу з транснаціональними злочинами, які вчинюють міжнародні організовані групи, де особливим розділом передбачити злочини, пов'язані з відповідальністю за участь у торгівлі жінками та дітьми. Це надасть можливість міжнародній спільноті окреслити коло таких злочинів, а також посилити та конкретизувати боротьбу з цим злом з боку окремих держав на міжнародно-правовій основі.